

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: K.Ž., zastoupeného JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem, se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2015, čj. 839/DS/15-3,**

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

[I] Vymezení věci

Žalobou ze dne 25. 6. 2015, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou poštou dne 26. 6. 2015, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2015, čj. 839/DS/15-3 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*městský úřad*“) ze dne 23. 1. 2015, čj. OD-4296-2/100338/2014/LO (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, zamítnuty žalobcovy námitky proti provedení záznamu bodů a provedený záznam byl potvrzen.

Bodové hodnocení řidičů je upraveno v § 123a až 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním

provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“ nebo „*zákon č. 361/2000 Sb.*“).

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce nejprve konstatoval, že žalovaný jako odvolací orgán naprosto nerefletoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, či některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch žalobce. Žalovaný zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných a významně tak narušil právní jistotu žalobce. Žalobce měl tak za to, že byl zkrácen na právech, která mu přísluší, resp. postupem správního orgánu, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Žalobní body konkretizoval následovně.

a) Žalobce nebyl vyzván k doplnění odvolání

Žalobce předně konstatuje, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť odvolání, které bylo podáno v zákonné lhůtě, bylo podáno s vyjádřením, že do deseti pracovních dnů bude doplněno o konkrétní odvolací důvody a o vady shledané ve vydaném rozhodnutí. Toto správní orgán nerefletoval a ani účastníka řízení nevyzval k doplnění podaného odvolání, tak jak je ustálenou praxí správních orgánů ve shodných či obdobných věcech. V tomto dal žalobci za pravdu i odvolací správní orgán, který takto vadný spisový materiál vrátil prvoinstančnímu správnímu orgánu k doplnění těchto konkrétních odvolacích důvodů. Je tedy zjevné, že již prvoinstanční správní orgán se věcí nezabýval dostatečně a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí spisového materiálu.

b) Nereflektování odvolacích důvodů

Odvolací správní orgán se naprosto nezabýval předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, čj. MSK 49924/2014, vydané ve shodné věci, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí bylo zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče.

Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také, že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá

pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí totožného odvolacího správního orgánu (Krajský úřad Moravskoslezského kraje) ve věcech shodných či obdobných, např. rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, čj. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, čj. MSK 121761/2014, vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to hlavně ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, což činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Obdobný postup vyplývá i z rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu Městského úřadu Písek (ze dne 19. 1. 2015, čj. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3), kdy prvoinstanční správní orgán odmazal dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení, které byly učiněny na základě nezpůsobilých podkladů.

Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu. V případě orgánů veřejné moci, jakými krajské úřady jsou a kterých existuje na území České republiky pouze třináct, se však žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (precedens), užívání zásady legitimnosti jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

c) Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů

Žalobce dále ve svém odvolání napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu odvolací správní orgán uvedl, že tyto posuzovat nemohl, byť praxe popsaná v předcházejícím bodě vypovídá o praxi jiné. Jediné důkazy, které odvolací orgán posoudil, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými byla oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které z pohledu zákonem kladených požadavků na tento druh rozhodnutí takové rozhodnutí nese.

Příložená rozhodnutí v blokových řízeních - série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677- nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí. Z rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C 1404971 je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky.

Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifičnost daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít, dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání přestupku, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí odvolací správní orgán, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci.

Podklad není způsobilý zejména v následujících případech:

- i. Dále v případě porušení být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“, kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., který stanoví „*být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu*“. Z vydaného rozhodnutí musí být tedy zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla. Pokud je osoba nepřipoutána jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče.
- ii. Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, tak aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích, nikoli dle zákona o provozu na pozemních komunikacích.
- iii. Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, tak aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 127/2014 – 39 vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, ovšem je v tomto rozsudku přesně vymezena. Z daného rozsudku vyplývá, že je třeba takovéto podklady posuzovat individuálně a není možné popisy skutku v rozhodnutí paušalizovat. Z rozsudku též vyplývá skutečnost, že správní orgán by se jednotlivými podklady měl zabývat tak, aby případně mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost.

[III] Vyjádření žalovaného

S obsahem žaloby se žalovaný vypořádal ve vyjádření ze dne 14. 9. 2015. Žalovaný trval na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Žalobcovy námitky považoval žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě nelze dle žalovaného prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a proto navrhl žalobu zamítnout.

Žalobce v žalobě uvedl, byl zkrácen na svých právech, neboť nebyl vyzván k doplnění podaného odvolání, kdy v tomto dal za pravdu i odvolací správní orgán, který vadný spisový materiál vrátil prvoinstančnímu orgánu k doplnění konkrétních odvolacích důvodů. K uvedené námitce žalovaný konstatoval, že tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě. Správní orgán prvního stupně poté, kdy dne 16. 2. 2015 obdržel blanketní odvolání s prohlášením žalobce o doplnění ve lhůtě 10 dnů, jej marným uplynutím této lhůty vyzval k doplnění výzvou ze dne 4. 3. 2015 a stanovil mu lhůtu 3 pracovních dnů, což žalobce dne 10. 3. 2015 učinil.

Žalobce namítl, že se odvolací správní orgán nezabýval předloženými důkazními prostředky a nerefletoval mj. i rozhodnutí správního orgánu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, čj. MSK 49924/2014, z něhož vyplývá, že odvolací správní orgán je povinen posuzovat i jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, čímž došlo k porušení zásady legitimního očekávání. Žalovaný konstatoval, že žalobce v odvolacím řízení žádné důkazní prostředky nepředkládal. Hodnocením rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež bylo součástí podaného odvolání, se nezabýval, neboť okolnosti daného řízení byly zcela odlišné, než tomu bylo v posuzovaném případě.

K žalobnímu bodu *sub c)* žalovaný sdělil, že dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností záznam v registru řidičů ke dni uložení pokuty za přestupek mj. v blokovém řízení a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení doručeno. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení jsou relevantním podkladem pro zápis do bodového hodnocení řidiče, které nebyly ze strany žalobce věrohodným způsobem v řízení o námitkách zpochybněny. Žalovaný se k dané námitce již rozsáhle vyjadřoval v rámci odvolacích námitek a plně se na ně odkázal. Ke konkrétním důvodům, které činí dle tvrzení žalobce podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče nezpůsobilými, se z důvodu absence těchto rozhodnutí v blokovém řízení, žalovaný vyjádřit nemohl.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Prvoinstanční správní orgán rozhodnutím ze dne 23. 1. 2015, čj. OD-4296-2/100338/2014/LO dle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl námitky žalobce proti provedeným záznamům, kterými bylo ke dni 21. 11. 2014 dosaženo 12 bodů v registru řidičů, jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů potvrdil.

Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí se podává, že žalobci byly v období od 2. 11. 2010 do 24. 11. 2014 zaznamenávány body v bodovém hodnocení řidiče pro porušení níže specifikovaných pravidel silničního provozu. Přestupek, kterým žalobce dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, je přestupek ze dne 21. 11. 2014.

Stran *prvého žalobního bodu* soud odkazuje na vyjádření žalovaného správního orgánu. Součástí správního spisu je žalobcovo blanketní odvolání datované v Kolíně dne 16. 2. 2015, které bylo prvoinstančnímu správnímu orgánu doručeno téhož dne a zaevidováno pod č. ev. 15488. Odvolatel (= žalobce) v něm oznamoval, že ve lhůtě 10 pracovních dnů odvolání doplní o „*konkrétní poznatky ve smyslu vad rozhodnutí ze dne 23. 1. 2015*“. Vzhledem k žalobcově indolenci jej městský úřad, po marném uplynutí lhůty, vyzval oznámením ze dne 4. 3. 2015, doručeným zástupci odvolatele do datové schránky dne 5. 3. 2015, k doplnění odvolání a stanovil mu lhůtu 3 pracovních dnů. Na výzvu bylo odvolatelem reagováno podáním datovaným dne 10. 3. 2015, které bylo prvoinstančnímu správnímu orgánu doručeno téhož dne a zaevidováno pod č. ev. 24318. Soudu tak nezbývá než konstatovat nedůvodnost první uplatněné námitky.

Druhou z okruhu námitek je nerespektování (ze strany žalovaného) rozhodovací činnosti Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v těch několika rozhodnutích, která byla žalobcem nabídnuta. Tato námitka je jakýmsi leitmotivem i jiných žalob týkajících se bodového záznamu v evidenční kartě řidiče, kde jako zástupce žalobců vystupuje právě JUDr. Bechyně. Krajský soud v Plzni se k takto koncipované námitce vyjadřoval ve svých rozsudcích již několikrát v tom smyslu, že správní orgány jsou ve své rozhodovací činnosti vázány především zákonem. Není žádoucí, aby rozhodovací praxe v jednotlivých krajích byla příliš rozdílná. Do značné míry by tomu mohlo napomoci i ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu *in fine* („Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, aby odpovídalo okolnostem daného případu, *jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*.“). To by měl být imperativ sjednocující rozhodovací činnost správních orgánů na celém území našeho státu. Problém je ovšem v tom, že by zde jednak muselo být jednak prokázáno, že jde skutečně o ustálenou rozhodovací praxi (což bylo Krajským úřadem Plzeňského kraje v těchto případech zpochybněno), a dále zejména to, že se jedná o skutkově shodné nebo podobné případy. Ani

k tomu v souzené věci nedošlo. Žalobce totiž soudu bez dalšího předložil pouze samotná rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Avšak jenom z takových rozhodnutí soud nedokáže tuto záležitost posoudit. K tomu by byla třeba důkladná znalost spisového materiálu, kterou Krajský soud v Plzni nemá.

Dalším z důvodů svědčícím po nedůvodnost onoho okruhu námitek je jeho nekonkrétnost. Žalobce totiž nevyjevil, s jakými konkrétními důkazy se žalovaný nevypořádal, zda se jednalo o ty předložené soudu, nebo o jiné. S takto formulovaným žalobním bodem proto nebylo možné se vypořádat jinak, než v čistě obecné rovině.

Obdobné lze konstatovat i k žalobcem předkládaným pokutovým blokům. Ani jeden z nich se žalobce netýkal, žalobce je předložil takřikajíc ilustrativně, ovšem bez jakékoliv konkretizace a vztahu k jeho věci.

Soud se rovněž neztotožnil s **třetí skupinou žalobních námitek**, které jsou rovněž nesený poměrně obecně. Proto i reakce na ně může být toliko obecná.

Zde je nutno předně upozornit, že na pokutovém bloku jsou omezené možnosti pro vyjádření příslušných skutečností. Podle § 85 odst. 4 věty druhé zákona o přestupcích se na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Přiměřeně pak nutno aplikovat § 77 přestupkového zákona o výroku rozhodnutí, avšak nelze odhlédnout o toho, že nejedná o klasické rozhodnutí, ale o blok (byť soudní praxe posunula jeho vnímání také jako rozhodnutí, ovšem rozhodnutí *sui generis*). Na to pak navazuje rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž soud považuje za významné citovat z rozsudku kasačního soudu ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20, kde je mj. konstatováno toto: „(...) S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil.“. Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nelze interpretovat jinak, než že v některých případech se dovodí srozumitelnost informací uvedených na pokutovém bloku i s určitým výkladem, třeba použitím obvyklých zkratk apod. Ostatně, hlavním kritériem pro posouzení toho, zda konkrétní jednání je v pořádku nebo ne, je to, zda skutečně ten skutek a jeho právní kvalifikace jsou popsány tak, aby byly srozumitelné a odlišitelné od jiných skutků. Soud je přesvědčen, na úrovni žalobcovy argumentace nelze správnímu orgánu vytknout žádné pochybení. Lze dodat, že určitá srozumitelnost vyplývá i z toho, že bloky byly žalobcem podepsány, tedy žalobce zřejmě věděl, co podepisuje, a v okamžiku, kdy tak činil, mu to bylo dostatečně srozumitelné. Soud by se mohl pustit do podrobnější analýzy jednotlivých bloků teprve tehdy, kdyby jednotlivé vady byly konkretizovány i ve vztahu k jednotlivým blokům. To ale žalobce neučinil. Je-li žalobní

námítka pojmána tak obecně, jak tomu v žalobě je, pak by soud mohl přihlédnout jenom ke zjevným vadám, které by v jednotlivých blocích nastaly. Zabývat se však podrobněji každým z nich za situace, kdy vady nebyly konkretizovány k žádnému z nich, by bylo již nežádoucím domýšlením žalobních bodů soudem, pro což není opora ani v zákoně, ani v judikatuře správních soudů.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). **Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.**

Úspěšný žalovaný správní orgán žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. července 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu